Anul VI. Nr. 41 (Serie nouă)

5 LEI EXEMPLARUL

Duminică 22 Septembrie 1940

Sfarmă-piatră

SĂPTĂMANAL DE LUPTĂ ŞI DOCTRINĂ ROMANEASCĂ

Director: ION GREGORIAN

Inscris sub N-rul 195/1938 la Trib. Ilov

Fondator: AL. GREGORIAN

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Calea Victoriei 63, Scara C.
BUCUREŞTI I.

TELEFOANE:
Redacţia 3.26.52; Tipografia 3.25.36

LA INTOARCEREA LEGIONARILOR PRIBEGI

Grupul legionarilor goniţi de haitele prigoanei iudeo-masonice la Berlin s'a întors în Patrie.

După doi ani de pribegie dureroasă, luptătorii de elită ai mişcării legionare au venit într'o Românie descătuşată şi binevestitoare.

Revederea lor cu camarazii, care au înfruntat a doua oară moartea ca să grăbească cu un ceas mai de vreme sfârşitul unui regim odios, a fost o patetică întâlnire de muschetari împrăştiaţi în lume de furtunile luptei. Urmăriţi de şuerul gloanţelor statului poliţist de ieri, ei vin astăzi în apoteoza mişcării naţionaliste concretizată în Statul Legionar.

Intelectuali de elită, în capitolul lor de suferinţă aceşti martiri surghiuniţi au adăogat marea experienţă

D. general Ion Antonescu

a peisagiului politic naţional-socialist, privilegiul unei vaste perspective europene şi legături personale care ar putea fi date cu spor în beneficiul Ţării.

Noi le urăm frăţeşte bun sosit şi, în jurul lor şi al întregei mişcări legionare, cerem tuturor naţionaliştilor sinceri să-şi strângă rândurile ca să asigure unitatea de eforturi care trebue să desăvârşească biruinţa Statului Naţional - Legionar.

Peste nuanţele şi peste zelul partizan de ieri, trebue trasă în ceasul acesta linia de unire a solidarităţii de generaţie şi a iubirii româneşti. Iar bucuria regăsirii pe urcuşurile rarefiate ale victoriei, trebue să fecundeze puterile tuturor fiilor curaţi ai acestui neam ca să poată fi sfărâmate toate rezistenţele văzute şi nevăzute ale plutocraţiei agonizante.

Cu înţelegere dintr'o parte şi cu aderare fără rezerve din partea cealaltă, numai astfel se poate realiza condiţia esenţială a durabilităţii revoluţiei de sub ochii noştri; frontul panromânesc. Căci nici unul dintre noi nu are dreptul să rămână indiferent la prefacerile vremii în care trăim şi la făurirea destinului mai bun şi mai înalt pe care l-am visat cu toţii Ţării acesteia.

Urmând disciplinaţi comanda Generalului Antonescu care ne-a scos din beciurile istoriei, să umplem cu unanimitatea sufletului românesc formele organice ale Statului Naţional-Legionar.

Statul Naţional şi Naţionalismul Constructiv [1]

POMPILIU NICOLAU
Profesor la Şcoala Politehnică

(Articol publicat în „SFARMĂ PIATRĂ" Nr. 48 de Joi 22 Oct. 1936, pagina 6-7)

In domeniul adeseori arid al problemelor bio-sociale şi social-politice, singurele noţiuni cu contururi bine determinate, atât în ceeace priveşte mecanismul lor de formaţiune cât mai ales al rosturilor în sine, sunt noţiunile cu privire la naţional.

Create prin acţiunea imperioasă a instinctului de conservare, suprapus şi oarecum simultan cu acţiunea a nenumărate forţe locale; întemeiate pe comunitatea de idei, credinţe, sentimente şi — aceasta este foarte important de reţinut — pe comunitatea de limbă şi tradiţii istorice şi religioase, naţiunile sunt singurele organizaţii colective omeneşti unitare în timp şi în spaţiu.

Situat în centrul de greutate al noţiunei, organizaţiunea unitară, omul este implicit raportat şi la coordonatele totului, umanitatea.

O simplă chestiune de raportare însă, de oarece între om şi umanitate, între individ şi genul uman, între finit şi infinit, este conturul precizat organic şi viu al naţiunei, al unităţii.

Deoparte, dar, rezultanta reală a unor forţe reale, instinctul de conservare, un climat anumit, ape cu bazine definitiv conturate, lanţuri de munţi de netrecut, bogăţii naturale cu caracteristice bine determinate, **etc., etc.,** rezultantă creată tocmai pentru protecţia omului contra unor rezultante de acelaş fel, rezultantele forţelor naturale de pe alte meleaguri şi aceasta este naţiunea, şi pe **de altă parte,** rezultanta virtuală, unei concepţii frumoase, promiţătoare în aparenţă, rezultantă născută tot atât din dorinţa de a spiritualiza haosul pe cât mai ales din necesitatea celor interesaţi de a justifica atitudini şi interese legate de o teribilă expansiune, expansiunea **„poporului" ales, şi aceasta este umanitatea.**

Pentru aceste motive, vom subordona, dar, naţiunei şi problemelor naţionale, toate problemele umanitarismului, şi tot pentru aceleaşi motive, vom considera enunţarea în clar şi soluţionarea complectă şi efectivă a problemelor naţionale, ca singurele obiective şi de fundamentală preocupaţie, pentru orice forţă de gândire şi acţiune a unei naţiuni.

Formele prin care naţiunile sau unităţile îşi mărturisesc existenţa, au fost şi sunt în orice timp şi în orice împrejurare, caracteristice naţiunei sau unităţii respective.

Şi acest lucru rezultă nu numai din cercetarea documentelor istorice, dar, azi, în zilele noastre pentru orice observator sunt nenumărate prilejuri, pentru unificarea acestui adevăr aproape evident.

In artă, în literatură, în viaţa casnica, în viaţa satelor şi oraşelor, în biserică, în moravuri, în ştiinţă, în toate manifestaţiunile de viaţă socială şi spirituală, în toate împrejurările se mărturiseşte existenţa unei naţiuni, se constată în acelaş timp un particularism în mărturisirea acestor forme de viaţă, un specific ce priveşte exclusiv naţiunea respectivă, se constată un caracter naţional.

Acest caracter sau specific naţional nu este exprimat în toate împrejurările la fel. In unele manifestări, exprimarea caracterului naţional, se face cu o foarte puternică evidenţă. Este cazul muzicei, artei, literaturei şi în general, al tuturor fenomenelor de viaţă spirituală şi sufletească a elementului autohton. In alte

Sunt înseşi activităţi care nu permit uşor, unui observator neavizat, identificarea acestui caracter naţional. Ar fi cazul activităţii ştiinţifice.

Totuşi, ca o realitate ce nu poate fi cu nimic dezminţită, există o şcoală engleză, o ştiinţă franceză, tot aşa de bine cum există o ştiinţă germană sau română. Pentru că dacă este adevărat că în orice activitate ştiinţifică, „metoda ştiinţifică" este una şi aceiaşi, în orice punct al globului, apoi mecanismul procesului de gândire, acţiunea spirituală în aplicarea de fapt a metodei ştiinţifice, obiectivele chiar — tot atâtea componente ale acestei activităţi ştiinţifice — sunt şi aparţin în totul specificului, caracterului naţional.

Constatând existenţa specificului naţional, trebue să observăm însă că nu toate trăsăturile acestui specific, sunt tot atât de uniform şi de satisfăcător desvoltate.

Sunt cu alte cuvinte — şi în specificul naţional al oricărei naţiuni — şi calităţi dar sunt şi scăderi. Şi cum şi nu pot să fie naţiuni ai căror caracter sau specific naţional să acuze numai calităţi, tot aşa nu sunt şi nu pot să fie naţiuni ale căror specific să marcheze numai scăderi.

Englezul Harold Nicolson prezentând caracterul naţiunii franceze, spune:

„...Dintre toate naţiunile civilizate, „Francezii sunt poate cei mai dotaţi „şi desigur cei mai agreabili. Au însă „un defect organic: n'au simţul infinitului. Francezii posedă toate calităţile spirituale şi sufleteşti, le posedă însă aşa de conştient, aşa de „precis, încât nu mai este nici un „loc pentru expansiunea lor. Nu sunt „gradaţiuni. Astfel ei sunt patrioţi, „dar n'au spirit public; sunt prevăzători dar nu sunt cu perspective; „sunt spirituali dar n'au umor; au „personalitate dar n'au individualism; sunt disciplinaţi, dar nu sunt „de ordine, etc., etc."

Admiţând de bune cele afirmate de Nicolson despre specificul francez, nu este mai puţin adevărat că, sub un aspect sau altul nici specificul englez, nu este lipsit nici el, de lumini şi de umbre, de calităţi şi de scăderi.

Bine şi echilibrat organizat, fizic şi spiritual, cu nelimitată încredere în el însuşi şi în forţele colective ale naţiunei, patriot desăvârşit, cinstit jamentelor contractuale luate, englezul este mult prea egoist. Cu desăvârşire corect în îndeplinirea angajamentelor contractuale luate, englezul, n'are totuşi nici un scrupul ca la încheierea angajamentelor, să se folosească de orice mijloc, persuasiv sau violent, direct sau oblic, pentru promovarea exclusivă a intereselor urmărite. Hotărît şi gata de orice sacrificiu în orice acţiune, englezul manifestă, însă, în mai toate manifestaţiunile lui de viaţă un conservatorism atât de accentuat încât ajunge să constitue în multe împrejurări o reală slăbiciune.

Conservatorismul exagerat şi lipsa de adaptare într'un ritm mai viu la condiţiunile noui de viaţă economică — trăsăturile caracteristice negative ale specificului englez au triumfat în multe împrejurări în lupta economică, dusă înainte de războiu, între Anglia şi alte state, în special Germania şi evident nu în avantajul Angliei.

Calităţi şi slăbiciuni: lumini şi umbre.

Aspectul acesta de lumini şi umbre nu este propriu, însă, numai specificului francez şi englez. Ocupându-ne de structura specificului naţional al acestor două mari şi puternice naţiuni n'am căutat decât să evidenţiem, în forma cea mai obiectivă, pe deoparte realitatea acestui specific iar pe de altă parte, aspectul complex al trăsăturilor sale caracteristice.

O cercetare atentă a diferitelor fenomene de viaţă, ale oricărei naţiuni, va putea evidenţia un aspect absolut similar.

Deşi o realitate, specificul naţional cu trăsăturile sale caractristice, nu rămâne invariabil acelaş.

Creat prin acţiunea forţelor naturale locale, forţe într'o continuă evoluare şi sub coerciţia permanentă a forţelor exterioare, forţe nu mai puţin variabile, specificul naţional — purtând invariabil caracterul de bază al trăsăturilor sale — poate suferi totuşi deformaţiuni mari.

Când deformaţiunile vor tinde la desvoltarea calităţilor şi la micşorarea scăderilor, vom considera naţiunea pe linia idealurilor sale de viaţă, realizat prin afirmaţia specificului său naţional, şi, invers, când deformaţia va tinde la micşorarea calităţilor şi la mărirea scăderilor, vom considera naţiunea sortită pierzării, prin negaţia specificului naţional.

Consecinţele ce se degajează din aceste consideraţiuni, sunt pe cât de simple, tot pe atât de importante.

In primul rând, naţiunile sunt obligate să-şi determine complect şi obiectiv specificul lor naţional; **iar în al doilea rând,** pentru orice naţiune nu poate fi fundamentală decât o unică preocupaţie. Această preocupaţie este obligatorie, se confundă cu idealurile de viaţă ale naţiunei şi are de obiectiv afirmaţia specificului naţional, prin intensificarea la maximum a calităţilor şi corectarea până la nimicire a scăderilor acestui specific, secundat şi identificat prin trăsăturile sale caracteristice.

Organismul politic de autoritate şi de acţiune, chemat să realizeze atât determinarea complectă şi obiectivă a specificului naţional, cât şi promovarea idealurilor de viaţă ale naţiunei este Statul Naţional.

Statul Naţional are pe de o parte misiunea de a organiza echilibrul între interesele diferitelor categorii de elemente producătoare din care este compusă naţiunea iar pe de altă parte de a exprima politic specificul naţional.

Statul Naţional se manifestă prin funcţiuni, fundamentale şi secundare, iar exercitarea acestora se realizează prin instituţiuni, care tocmai pentru a putea servi funcţiunile Statului Naţional pentru care au fost create, nu pot şi nu trebue să fie decât naţionale.

Toate problemele şi chestiunile ce au de obiect semnalarea şi identificarea şi conturarea trăsăturilor caracterului sau specificului naţional, în diferitele forme de activitate şi manifestare ale unei naţiuni, vor fi grupate într'un capitol unic, pe care-l vom numi Naţionalism Emotiv, iar problemele, cercetările şi soluţionările în strânsă legătură cu opera metodică şi sistematică, conştiincioasă şi viguros întreprinsă pentru afirmarea specificului naţional,

(Continuare în pag. 2-a)

1) Capitolul introductiv din volumul „Naţionalismul Constructiv", ce va apare în curând, în editura „Cugetarea".

(Articol publicat în „Sfarmă Piatră" Nr. 48 de Joi 22 Octombrie 1936, pag. 6—7).

TINEREŢEA, PROMETEUL MÂNTUIRII ROMÂNEŞTI

Frenezia tinereţii stă azi triumfătoare pe baricadele destinului românesc. Elanurile ei nestăvilite se deslănţuesc reconfortant peste sufletul greu încercat al naţiei. Pretutindeni acelaş iureş de primăvară, aceiaşi tălăzuire a conştiinţelor liberate de sub presiunea unor vremuri iremediabil apuse, acelaş ritm năvalnic şi neînfricat încadrează sufletul înviorat al naţiei.

Este marşul cuceritor al revoluţiei tinereţii, este vibranta dăruire a generaţiei noastre, integral şi necondiţionat, tuturor comandamentelor destinului naţional, este însăşi viaţa cu mersul ei implacabil care nu îngăduie mistuirea celor cari plămădesc în conştiinţa lor frământată, escortaţi de un invulnerabil optimism, zoarele viitorului naţional.

Noua eră în al cărei spirit scandează conştiinţa unanimă a ţării, noua eră sub ale cărei faiduri se mobilizează freamătul şi înfrigurarea sufletelor robuste, stăpânite de tocsinul redresării de neam, este era revoluţiei tinereţii.

Sub loviturile ei reformatoare, sub crezul ei de o inegalabilă forţă morală, şandramaua învechită a trecutului trozneşte din încheeturi. Tăvălugul necruţător al tinereţii protestare striveşte fulgerător construcţia silnică a zilei de ieri cu insuportabilele ei dimensiuni şi păcate, iar pe ruinile ei, din care se mai aude ca un memento trist, ca un ecou sinistru geamătul trecutului, se înalţă falnic sfidând obstacolele şi descifrând azurul şi eternitatea, turnul bisericii neamului, pe al cărui pristol oficiază tinereţea.

Nici un zgomot profan, nici o notă discordantă desprinsă din reprobabilul şi decadentul repertoriu al trecutului nu va putea să fie îngăduită, într'o înfiorare mistică de ecufundare cu idealurile naţiei, într'o supremă cuminecare cu permanenţele destinului românesc, tinereţea trebue să-şi aibă cadrul ei firesc de linişte şi cucernicie.

Lipsa de decenţă în asemenea momente ar putea avea efecte triste pentru cei care nu le înţeleg, dar mai mult ar putea să trezească pofta unui tratament pe care, cei ce l-au acordat larg şi fără nici o re-

Mircea P. Ruşavăţ

(Continuare în pag. 3-a)

PERSONALITATE ȘI TOTALITARISM

Sub semnul prefacerilor istorice de astăzi, toate problemele și punctele de vedere vor primi, în mod inevitabil, soluții și direcții noi, căci stilul nou de viață nu este numai o emanație a politicului, deci sfera influenței sale depășește cadrul oarecum limitat al problemelor legate de mecanismul statal și produce vaste schimbări de orizont chiar dincolo de politic. Rectificarea pozițiilor devine supremul imperativ al vremii, altfel ne situăm în anacronic, în moarte. Este vorba de o rectificare universală, extinsă în toate compartimentele vieții, deoarece omul nou va fi creatorul unei alte ambianțe spirituale. Transformările politice sunt doar reflexul unor totale prefaceri „interioare", cu toate că aspectul mai evident al prefacerilor statale ar acorda mai mult credit teoriei contrare, potrivit căreia premisele actualității se găsesc în politic. Dar nu trebue uitat că toți promotorii credințelor de azi au căutat mai întâi să creeze omului o altă structură sufletească și numai apoi s'au gândit să valorifice pe plan politic virtuțile omului nou. S'a pornit, cu alte cuvinte, dela om la sistem și nu invers, deși drumul acesta ar fi fost mai lesnicios; dar tocmai aici, în faptul că nu omul este creația artificială a sistemului, a construcției practice, ci sistemul a crescut organic, firesc, din om, sălășluește garanția perenității totalitarismului naționalist.

Nu se putea zidi o lume nouă — o lume care să reprezinte, față de trecut, un zbor în lumina albă a renașterilor — fără ca în prealabil să se fi înlocuit omul veacului trecut cu un alt om, înzestrat cu alte însușiri și condus de firul unor alte destine. Deci rolul omului, în concepția totalitaristă, a fost covârșitor chiar dela primele începuturi: prin acești oameni transfigurați și purtând în inimi flacăra unor drepte credinți s'a făurit steaua revoluției actuale. Ce va însemna omul acum, când biruința stilului nou a spart toate prăpăstiile, e rostul acestor rânduri să arate.

Ceeace e demn de amintit — deși faptul se situează pe linia nonsensurilor — e că democratismul s'a erijat în apărător al ființei umane, ca și cum totalitarismul ar tăgădui drepturile omului la rosturile unei vieți, care să străpungă cenușiul mediocrității. Principiile organice ale oricărei doctrine democrate pornesc dela afirmarea egalității ca normă tutelară și indispensabilă pentru existența unui guvernământ, așa numit popular, iar votul universal este expresia politică a egalitarismului principial, din care crește seva regimurilor democrate. Inegalităților firești se substitue, în democratism, o egalitate de suprafață, fundamentată doar pe argutii și deviații teoretice — o egalitate contrazisă la fiecare pas de realitatea vie, care demonstrează că armonia naturii, a universului se compune din infinitul inegalităților strânse în portativele unei imense simfonii. Omul democrației, în virtutea egalității nivelatoare, era exemplarul tipic al mediocrității, personalitatea trebuia în mod forțat să-și plece capul sub furcile caudine ale egalitarismului, care dorea reducerea întregului complex uman la formele primitive și lipsite de viață ale unui prototip de cea mai scăzută calitate. Democrația coincide cu domnia tiranică a numărului, a cantității. Calitativul, care implică ierarhizarea, nu poate viețui în cadrele unui regim fundamentat tocmai pe lipsa oricărei diferențieri. În democratism, înflorește regina vieții incapabilă de reacție, a incompetenței, a forțelor negative, omul superior însă, chemat să aprindă și să înfăptuiască idealuri, omul în care se zbate dorința împlinirilor spirituale este prizonierul mulțimilor oarbe.

Berdiaeff în eseul său „Democrația, socialismul și teocrația" ajunge la aceleași concluzii: „Democrația e individualistă în principiul său, dar prin dialectica sa fatală ea duce la antiindividualism, la nivelarea individualității omenești". Deoarece în democratism procesul de elecție, încredințat masselor amorfe, constitue temelia de guvernare și condiționează recrutarea conducătorilor — selecția, — deci metodă și principiu care se opune elecției și care implică existența elitelor — este inevitabil proscrisă din rosturile regimului democrat. Astfel s'ar deroga dela linia impusă de formula egalitarismului și s'ar pulveriza acest mit absurd al egalității, pe care a crescut, bolnav și rătăcit, democratismul. O singură concluzie se desprinde din cele spuse mai sus: democrația, reprezentând tăgada omului superior, n'are dreptul, în nici un caz, să apere drepturile personalității umane. Totalitarismul, cu spiritul său colectivist, nu înțelege să renunțe pe om și să-i anihileze capacitatea creatoare, integrarea insului în marele tot al națiunii nu are sensul unei abdicări, unei renunțări la ceace constitue specificul naturii omenești și pentru asta stau mărturie principiile de bază ale noului stil de viață.

Trebue amintit, în prealabil, că omul revoluției totalitare este creator — după cum am scris într'un număr trecut — printr'o veritabilă necesitate organică, iar creația presupune plenitudinea de exprimare, de exteriorizare.

Climatul propice înfăptuirilor îl formează libertatea, nu însă conceptul unei libertăți negative, abstractă, și formalistă, închizând în el însuși o otravă care a preparat ruina libertății spiritului — după cum spune acelaș mare filozof creștin pomenit mai la început. Totalitarismul a trasat fără ezitări linia de hotar dintre această indispensabilă libertate spirituală, în care rodește sămânța înfăptuirii, și dintre libertinajul arogant și disolvant, atâta de iubit de forțele demonice ale mediocrității. Deci în totalitarism s'a zidit temelia unei alte ambianțe morale menită să favorizeze apariția oamenilor superiori, a personalităților, care singure pot să legitimeze și să îndreptățească existența unor credințe. Democrația, chiar când a izbutit să îndeplinească rolul său politic, administrativ, în conducerea statelor — deși incompetența și iresponsabilitatea sunt defecte inerente democratismului — nu a putut în schimb niciodată să creeze valori, să valorifice, pe plan spiritual, însușirile alese ale omului. Libertatea, echivalând cu absența criteriilor morale, cu indiferența totală față de bine sau rău, și egalitatea, sinonimă cu preeminența cantitativului în dauna calitativului, nu pot constitui în nici un caz coordonatele pe care au să apară personalitățile. În spiritul totalitarismului, libertatea și egalitatea, concepute democratic, au trebuit să sufere inevitabile rectificări de conținut, astfel încât misiunea lor să nu fie alta decât evidențierea și ridicarea din platitudinea mediocrului a insului purtând în sine rodul bogat al virtuților. Egalitatea și-a micșorat sfera influenței sale, din principiu cu valabilitate universală a devenit normă aplicabilă numai în anumite compartimente ale vieții — de pildă, în juridic, iar alături de libertate, a răsărit nevoia de ordine și organizare, două noțiuni menite să precizeze conturul prea elastic al libertății. Libertatea de manipulare — exterioară și indiferentă creației, degenerând ușor în dezordine — și-a găsit corectivul, în noul stil de viață, prin acceptarea comandamentelor inflexibile ale disciplinei; libertatea spirituală — interioară, specific omenească și strict necesară creației — a devenit marele bun din care revoluția totalitaristă înțelege să facă piatra unghiulară a înfăptuirilor menite să tragă hotar profund între două epoci istorice diferențiate sub toate raporturile.

In dialectica naționalismului, individul izolat atribuindu-și drepturi și negându-și orice datorie — individul din care democratismul făcuse centrul universului — valorează cu mult mai puțin; nația, entitate biologică și sufletească totodată, izvor al tuturor împlinirilor, constitue temelia noului stil de viață. Democrația pornea dela „popor", noțiune limitată, echivalând cu totalitatea celor ce ocupă, într'o anumită epocă un anumit teritoriu; totalismul naționalist dimpotrivă, se bizue pe neam — deci unitate venind din trecut, trăind în prezent și desfășurându-se departe, în viitor — și asta dovedește un „punct de vedere situat sub „species aeternitatis". Orizontul democrației e redus, din timp ce reține numai prezentul și rămâne indiferentă față de ce a fost și de ce va să vie, iar închistarea aceasta în „azi" și incapacitatea de pre-vedere sunt vicii aproape implicate în democratism; naționalismul trăește pe toate cele trei dimensiuni ale timpului, el are simțul istoriei, dorește ca nația să crească puternică în veșnicie și drept urmare, nu poate tolera nici-o acțiune a clipei de față, care să macine forțele de realizare ale marelui tot național. Omul superior este capabil să înțeleagă în mod intuitiv acest adevăr fundamental și să se supună lui. Tot ceeace depășește sau mai bine zis se abate dela linia etică naționalistă poate fi reprimat fără nici-o reticență, căci ar fi absurd, să se primejduiască ființa neamului în numele unui individualism conceput anarhic. Filozofia dizolvantă a lui Max Stirner a putut înflori în veacul democratismului, când omul era măsura tuturor lucrurilor; dar astăzi acelaș Max Stirner a rămas o piesă de muzeu, fără nici-o influență asupra vieții.

Naționalismul impune omului o unitate de simțire și de credință, dincolo de care idealurile și visările strict personale — dacă evident, nu dăunează unității de mai sus impusă de normele naționalismului — se pot realiza libere de orice piedică. Creatorul, din tâmpla căruia crește cultura și civilizația, este și el un exemplar al neamului, în inima sa bat deopotrivă chemările și aspirațiile marei ființe colective în care el este de-abia o infimă parte. Creația nu'și va pierde nimic din originalitate, dacă prin structură, prin înfățișare interioară, vădește apartenența ei la datele spirituale, care certifică identitatea unei nații.

Personalitatea se va exprima numai în certitudinile, în permanențele neamului: altfel apariția ei va fi lipsită de sens, iar creația va avea rezonanța unei predici în pustie. Insul crește din neam și sfârșește în veșnicia neamului; cu atât mai desăvârșit personalitatea va înțelege că rostul ei nu e altul decât întruparea și valorificarea la maximum a specificului național, a duhului autohton, căci altfel drumul omului superior s'ar înfunda în pământul uscat al dezorientărilor și duhurilor fără normă. Peste cel ce închide în suflet scânteia cerească a geniului și peste omul de rând se întinde deopotrivă ființa uriașă a nației și ar fi o incalificabilă eroare nesocotirea acestei prezențe vii cuminată cu eternitatea. Personalitatea nu renunță în niciun chip la ceiace alcătuește summum-ul de originalitate al ei creând pe linia imperativelor neamului; în schimb spiritul disolvant — cuprins în expresia pretențioasă a creației fără naționalitate — nu va găsi posibilități de exteriorizare, rămânând astfel în toată curățenia lui primordială specificul autohton. Și de altfel — depășind sfera considerațiunilor teoretice și trecând în realitate — nu este poate inutil de amintit, că de formula creației fără naționalitate s'au folosit în mod predilect elementele eterogene, cari nu s'au putut integra spiritual în entitatea națională. Oamenii superiori, aparținând biologic și sufletește unui neam, nu s'au gândit niciodată să facă din această orânduire firească a insului în nație, un motiv de mutilare, o piedică în drumul spre desăvârșire al creației.

Personalitatea, în totalitarism, tocmai pentrucă înfăptuește pe linia comandamentelor naționale, are o nemăsurată răspundere. Omul superior — în flagrantă contrazicere cu ideologia democrată — nu constitue un univers izolat și nu exprimă, în orice caz, numai ceeace sălășluește în străfundul eului său. Ecoul marilor creații era cu mult mai slab altădată decât acum, când personalitatea este sinteză superioară a specificului național și când virtuțile sale creatoare pândesc din substratul etnicului. Prin personalitate capătă formă dorințele, visurile și zbuciumul neamului său cu alte cuvinte, personalitatea este exponentul entității superioare — spirituală și biologică — căreia ea aparține. Deaceea omul superior nu se poate manifesta anarhic: altfel se aruncă blamul aspru unui neam întreg și asta nu este, sub niciun pretext, îngăduit. Responsabilitatea creației formează principiul tutelar al totalitarismului și pentru acest motiv personalitatea își deplinește rostul în cadrul unor alte norme. Deficiența elementului răspundere în democratism îngăduia creației să se plămădească oricum; în totalitarism, dimpotrivă, omul și opera trebue să fie oglinda puterilor creatoare a neamului însuși. Și pentrucă personalitatea are o mare răspundere față de neam și prin aceasta, față de istorie, este ușor de întrevăzut ce povară uriașă apasă pe umerii omului superior. Creația, în pragul acestei perspective, depășește prezentul și tinde spre nesfârșitul viitorului, iar omul care a făurit-o trăește sentimentul covârșitor al veșniciei. Personalitatea a încetat să fie numai o expresie a vremelniciei devenind o nebiruită forță capabilă să înfrunte dintele nemilos al timpului.

De-abia acum, când totalitarismul a desființat complect democrația, omul superior este chemat să-și valorifice energiile sale creatoare. Pe ruina mulțimei egalitariste s'a clădit, tare ca stânca, dogma competenții, a meritului și a virtuților. Pentru asta, personalitatea adevărată nu poate decât să se bucure, căci implicit nulitățile rămân izolate și în afara valorilor, cari alcătuesc mândria unui neam. Personalitatea, pe scurt a fost reabilitată de totalitarism și deaceea așteptăm cu legitimă nerăbdare apariția acelor oameni sortiți să binecuvânteze lumina vremurilor noi.

Const. Mihăescu

CRONICA MEDICALĂ

HOMEOPATIA

Unii bolnavi, preocupați peste măsură de suferințele lor, sunt la curent cu ultimele metode de tratament. Ei ne cer informațiuni suplimentare dar asupra homeopatiei nu s'a spus ultimul cuvânt și timpul va aduce răspunsurile decisive.

Metoda aceasta pleacă dela faptul că orice remediu având o acțiune primară și alta secundară va căuta într'o boală de durată să obție efecte terapeutice îndepărtate. Dacă acțiunea primară a remediului este slabă, cea secundară va fi forte și invers iar pentruca acțiunea medicamentului să se prelungească nu va fi nevoe de un joc inițial prea violent. De exemplu, în loc să se administreze o doză maximă de digitalină de 50 picături într'o singură dată, metoda homeopaților recomandă administrarea aceste doze în fracțiuni minime și repetate. Aci nu importă deci dozele maxime ci numai dozele minime, singurele care ar duce la vindecare.

Metoda pare să se inspire din descoperirile biologice asupra vitaminelor, hormonilor, care lucrează în organism chiar în doze mult inferioare celor utilizate de medicii homeopați. Biologiștii vorbesc de o milime și chiar de o milioneme de miligram de substanță activă. Din contră, toți biologiștii vorbesc că maladiile infecțioase (sifilis, paludism, difterie, dizenterie, reumatism articular acut, streptococii și multe altele) nu cedează decât la tratamente cauzale în doze terapeutice considerabile. In asemenea cazuri, homeopații ar risca să-și asume o grea responsabilitate.

Rămâne atunci vastul capitol al patologiei unde terapeutica este numai simptomatică. Un mare număr de boale cuprinse în această grupare se vindecă de cele mai multe ori și singure, spontan. Altele, pentrucă durează, pot fi influențate și de psihoterapie. Autoritatea, prestigiul și puterea de afirmare a medicului fac clinic miracole. La aceasta contribuesc starea emotivă a bolnavilor, exaltarea încrederii și practica unui nou tratament. De mai mulți ani s'a observat că reacțiile morale pot influența fizicul în așa grad încât schimbă și compoziția sângelui. Față deci terapeutica oficială nu trebue să se opună homeopatiei, când e vorba de boale care nu pot fi influențate decât simptomatic. A prescrie remedii în doze prea mari, în boale care se prelungesc, se ajunge atât la provocarea gastritelor medicamentoase cât și la simptome contrarii acelora pe care voiam să le suprimăm.

In tratarea și vindecarea boalelor însă au importanță și alte legi. Vindecările surprinzătoare, dealtfel izolate, pot fi datorite colaborării factorilor celor mai diverși. Verificarea oricărei metode cere timp și se speră că se va ajunge la un acord pentruca medicul să fie după caz când alopat când homeopat.

Dr. I. B.

STATUL NAȚIONAL ȘI NAȚIONALISMUL CONSTRUCTIV

(Urmare din pag. I-a)

prin intensificarea la maximum a calităților și caracterelor, până la nimicire, a scăderilor acestui specific, vor forma al doilea capitol intitulat:

NAȚIONALISMUL CONSTRUCTIV

Atât problemele Naționalismului Emotiv cât și problemele Naționalismului Constructiv, nu se pot enunța și rezolva de cât exclusiv în cadrele Statului Național, singura formă de stat compatibilă cu promovarea preocupațiilor fundamentale ale unei națiuni.

S'ar putea spune despre Statul Național că n'ar fi organizație indicată și posibilă de cât pentru populațiile perfect omogene.

Obiecțiunea nu este întemeiată.

Ca o chestiune de fapt, o omogenitate perfectă, nu este realizată în niciun stat, în nici-o parte a pământului și din niciun punct de vedere, nici social nici etnic.

Totuși națiunile fruntașe în erarhia civilizației, nu trăesc altă formă de stat de cât pe aceea a Statului Național.

Și cu drept cuvânt, deoarece singurul titlu de drept și de fapt în organizațiunile colective nu poate fi produs de cât de număr și de calitatea sa morală. Majoritatea absolută a populațiunei unui stat, majoritate omogenă din punct de vedere etnic și autohtonă, și având ca preocupație fundamentală afirmația specificului său național, afirmație prin ea însăși de supremă valoare morală, are toate titlurile, are toate drepturile pentru a hotărî, de sine stătătoare fie de destinele ei, fie de a alege, pentru aducerea la îndeplinire a acestor destine, forma cea mai prielnică.

De altfel, în treacăt fie zis, pentru nici una din celelalte forme de stat, cum de exemplu ar fi Statul proletar, Statul țărănesc sau Statul burghez, doctrinarii sau susținătorii respectivi, n'au fost și nu sunt cu nimic preocupați de lipsa de omogenitate socială a Statului respectiv.

Statul național va trebui, de sigur, să soluționeze toate problemele foarte importante — și cărora li se va acorda toată atenția și discernământul necesară — în legătură cu conviețuirea loială cu celelalte națiuni minoritare. Venite de aiurea, politic sau nu, în grupuri izolate sau în masă ca o invazie, strecurate pe nesimțite sau agresiv, națiunile minoritare nu vor putea invoca, însă, în nici un caz, sub nicio formă și în nici o împrejurare, vre-un drept sau ideal de viață în opoziție sau vrăjmaș exercitărei drepturilor de viață ale națiunei majoritare și autohtone.

Convențiile sau tratatele de lege, internaționale sau nu, smulse sau acordate contrar acestui principiu fundamental, vor fi de efect nul în cadrele Statului național.

Statul național, se manifestă prin funcțiuni fundamentale și secundare iar exercitarea acestora se realizează prin instituțiuni naționale.

Funcțiunile fundamentale **sunt: Apărarea Națională, Cultura Națională și Biserica Națională, Sănătatea Publică, Justiția și Economia Națională, iar funcțiunile secundare și subordonate funcțiunilor fundamentale sunt Afacerile Externe și Finanțele Publice. Atât funcțiunile fundamentale cât și cele secundare sunt articulate într'un organism administrativ, central și provincial.**

Funcțiunile fundamentale sunt tot așa de importante, una ca alta; sunt între ele într'o strânsă și indisolubilă legătură iar desvoltarea armonioasă a instituțiilor uneia nu este posibilă decât în cuprinsul desvoltărei armonice a tuturor celorlalte.

Intr'un Stat Național, nu poate fi vorba de o armată bună fără un popor sănătos la trup și la minte, cum nu este de conceput o Economie Națională prosperă fără ca siguranța zilei de mâine să fie pe deplin [illegible]

Citate fără nici-o preocupare [illegible] rarhizare a importanței [illegible] toate aceste cinci funcțiuni [illegible] fundamentale tot pe atât de [illegible] rii în Statul Național, trebue [illegible] acelaș timp și fără nici [illegible] pentru nici una dintre ele [illegible] permanentă grije și de [illegible] tente preocupații, pentru ca [illegible] rea lor să fie cât mai complet [illegible] mai fără obstacole.

Nu se va putea spune, [illegible] armată și apoi justiția, cum nu [illegible] putea spune, întâia Justiția [illegible] Economie Națională!

Tot atât de întâia, tot atât [illegible] mul plan sunt, și în acelaș timp [illegible] părarea Națională ca și Justiția [illegible] cum trebue să fie Cultura Na[illegible] și Biserica Națională ca și Sănă[illegible] Publică sau Economia Națională.

Caracterul de simultaneitate [illegible] portanței, alături de necesitatea [illegible] gatorie de a fi a lor, este [illegible] racteristica principală, pentru [illegible] aceste funcțiuni sunt [illegible] fundamentale ale Statului [illegible]

Accesoria funcțiunilor [illegible] tale, sunt Afacerile Ext[illegible] țele Publice.

Fără nici o micșorare [illegible] ței organizărei raționale [illegible] a acestor funcțiuni subordonate [illegible] total funcțiunilor fundamentale [illegible] tre Statul Național, Afacerile [illegible] ne și Finanțele Publice, [illegible] pot fi, de cât funcțiuni secundare.

Reprezentând, în afara [illegible] ecoul țărei sau slăbiciunii [illegible] riorul frontierelor, funcțiunea [illegible] rilor Externe, nu poate crea [illegible] mai mult nici mai puțin de [illegible] ce complexul funcțiunilor [illegible] tale este în măsură să creeze.

O națiune tare și bine [illegible] în interior are prieteni [illegible] respectată în exterior.

O națiune slabă și prost [illegible] tă, n'are nici prieteni și [illegible] nimeni respectată, chiar dacă [illegible] dental și dintr'un capriciu [illegible] *turarilor ar fi bine reprezen[illegible]* **tată.**

De altfel oficial de repre[illegible] străinătate, important și [illegible] el însuși, este complet în [illegible] de starea de fapt din interior [illegible] o reprezentare în străinătate [illegible] ind să fie și în compatibilitate [illegible] teresele națiunei nu este posibilă [illegible] cât cu desăvârșita organizare [illegible] terior a funcțiunilor fundamentale.

Sub un aspect identic [illegible] nanțele Publice. **Inregistrarea [illegible] tariilor publice, perceperea [illegible] lor și controlul veniturilor [illegible] eliilor publice sunt operațiuni [illegible] realizare în condițiuni [illegible] este subordonată pe dezvoltarea [illegible] țiunilor fundamentale.**

Fără o Economie Națională [illegible] peră, fără o justiție repre[illegible] cabilă și fără nerv moral, [illegible] vorba de Finanțe Publice [illegible]

In sfârșit, un organism [illegible] trativ central și provincial [illegible] dona articulațiile funcțiunilor [illegible] mentale și secundare. Organismul [illegible] fi în parte director și în parte [illegible] xecuție.

Statul Național astfel definit [illegible] este un stat de clasă. Deci [illegible] ține nu poate fi vorba [illegible] Capitalist, nici de Stat Burghez [illegible] cum nu poate fi vorba [illegible] Țărănesc sau de Stat Proletar.

Statul național nu este [illegible] dividualist și nici un stat [illegible] resc.

Statul Național este [illegible] politic reprezentativ al [illegible] uni considerată ca'un [illegible] prezintă de fapt în mecanismul [illegible] tei, și formată din elemente [illegible] aceleași obligațiuni, toate [illegible] drepturi.

Statul Național este [illegible] de Stat prin care o națiune [illegible] realiza idealurile de viață [illegible] marea specificului său [illegible]

Pompiliu [illegible]

Profesor la [illegible]

DOROBANȚUL
STOFE FINE
DEPOZITUL de VÂNZARE
cu PREȚURI FIXATE de FABRICA
GHEORGHE FUNDĂNESCU
STR. CAROL 66 — BUCUREȘTI — TELEF. 3 05.2?

VLADIMIR PANDELE

Cateva cuvinte despre arta românească

Vechimea artei românești, manifestată mai ales în cusături pe ferestre, în țesături de scoarțe și în sculptură, nu se poate cunoaște cu precizie. În cetea atâtor nenorociri prin care a trecut poporul nostru, importanța acestei forme de cultură era prea puțin interesată pentru ca istoricii să-i dea prea multă atenție. Câteva cuvinte în „Descriptio Moldaviae" a lui Cantemir nu ne pot spune prea mult în privința vechimii. Un alt izvor de informații, pe care — cu părere de rău trebue să spun că puțini au fost acei care l-au cercetat — este poezia populară și în deosebi balada. — Aci găsim într'adevăr mențiunări ai acestei arte ca de exemplu în „Radu Calomfirescu" care povestește o întâmplare din preajma anului 1389:

„Gădele îi apuca
Un covor le așternea
În genunchi îi tot punea..."

Pomenirea unui covor în anul 1389, când domnea Mircea-cel-Bătrân, este un fapt de o importanță covârșitoare în istoria artei românești. Așa ar fi! Dar ne lovim și în acest izvor de informații de o piedică: se poate afirma cu precizie data când a fost scrisă poezia! Iată-ne iarăși în fața unui larg câmp necunoscut. E lucru sigur că arta cusăturilor românești trebue să fie foarte veche și anume încă dinaintea descălecatului ai doilea, căci Negru-Vodă și Dragoș ne sunt pretutindeni înfățișați în îmbrăcăminte românească, iar în balada „Dragoș", Moldova e o fată cu păr bălai și ie a-urită.

În basmele populare deasemenea putem găsi adesea câte un pasagiu care descrie portul frumos cusut de Ileana Cosânzeana sau alte Domnițe. Să ne gândim numai la basmul „Calin nebunul" în care întreaga acțiune se desfășoară în cadrul nostru popular cu cusături, îmbrăcăminte și împodobiri din el.

Primele manifestațiuni de artă au apărut, cum e natural, deaîtfel, în cusături, în ceramică, în sculptură și în pictură. În vechime o fată era cu atât mai apreciată la poporul nostru cu cât războiul ei mergea mai cu spor și împodobirea cămășii sau a catrinței era mai armonioasă și mai bogată. În mijlocul unor astfel de concepții, era firesc ca arta cusăturii să fie din ce în ce mai bogată, din ce în ce mai desăvârșită. Însemnătatea lucrului era atât de mare încât Doamnele înseși purtau costumul național. Domnițele ne sunt înfățișate lucrând iar Domnițorii purtau haine pe care sclipea broderia în fir.

Ceramica, prin însăși necesitatea ei trebuia să se desvolte în mare măsură la poporul nostru. Ea n'a rămas creație stearpă dar [illegible] gustul frumosului pe care în toate manifestările sale poporul român l'a arătat. Desenele și ornamentele au apărut dându-i în afară de însemnătatea materială și un preț de frumusețe, deosebind în același timp, după diferitele modele, lucrul făcut într'o regiune de cel făcut într'alta.

Sculptura apare și ea odată cu arhitectura (termen [illegible] pentru începuturi) și după se poate observa din cele mai vechi timpuri [illegible] românești, ce nu lipsește dela aproape casă a casă și de care [illegible] și prozaicul s'au înfrăgostit, din care [illegible] cât de neîndemânatecă nu lipsea. Și ea cu timpul s'a desvoltat mai ales în epoca în care creștinismul pătrunde [illegible] Muzeul de [illegible] Cluj [illegible] de [illegible]. Aici s'a născut și pictura „[illegible]", opere care dacă nu dovedesc o mare pricepere, arată îndeajuns gustul de frumos, bunul simț și îngrijirea pusă în lucru.

Evoluția sa firească era de ajuns să ne gândim la primele manifestațiuni și [illegible] religioase la Români, ca să ne apară în fața ochilor [illegible] capo d'operă. Frontispiciile și ornamentele lucrate de călugări, nu toți cu prea multă cultură, pe paginile acestor scrieri, precum și [illegible] dovedesc [illegible] în sufletul lor.

Nu trebuesc uitate nici cadrele [illegible] care se găsesc la intrarea [illegible] [illegible] în [illegible] Germania de [illegible] [illegible] a încondeiatului [illegible] [illegible] a căutat poporul nostru să le dea o cât mai frumoasă împodobire prin [illegible] de culori și de modele [illegible]. E poate una dintre cele mai originale în această privință modelele de artă ce se găsesc la noi.

Vremuri de restriște au venit apoi, epoca fanariotă în deosebi, dar n'au reușit să distrugă nimic din această artă, așa cum spunea unul din învățații noștri, căci dacă a reușit să le suprime în clasa boerească și largul Domnitorilor, poporul a știut să le păstreze cu stințenie. Și poate că a făcut-o și din simțământul adânc religios care-l stăpânea în vremea aceea, căci arta românească era născută mai ales din sânul bisericii și tot acolo se înfățișa în vremuri puternice, așa cum a păstrat tot ce ținea de tradiția și religia sa.

Dar până când! Din nenorocire până la războiul din 1918. În urma războiului mondial, arta noastră populară în loc să se folosească de liniște și mijloacele mari de a se manifesta cât mai intens merge spre pieire, îngropându-se tot mai adânc sub ruinele trecutului, sub influențe streine pătrunse în popor. Emanciparea aceasta a clasei inculte a oprit avântul manifestațiunilor artistice: reprezintă azi mai mult un obiect de muzeu, decât o țintă comună spre care să tindem toți. Datoria îndrumătorilor de azi este să îndrepte tineretul în mai mare măsură spre viața și producțiile artistice ale poporului, să îi le facă cunoscute pentru a-și da seama că în ele găsesc taina gloriosului trecut în care numele lui Ștefan-cel-Mare și Mihai Viteazul erau cunoscute și respectate în întreaga Europă și că fără aceste odoare scumpe nouă, România nu poate fi refăcută „dela Nistru pân'la Tisa", în vremurile vitrege care acum cenzurează pe cerul popoarelor de azi.

ION VLASIU Avram Iancu (studiu)

Puncte de vedere

Categoriile

N'am privit nici o clipă decretul pentru reglementarea situației juridice a jidanilor din România decât ca pe o simplă parodie. De altfel însuși autorul acestui decret îl consideră doar ca un punct de plecare într'o lucrare pe care timpul urmează s'o desăvârșească și ca o **„tranziție către un regim care aparține zilei de mâine"**.

Cred că astăzi nu mai e nici un motiv pentru ca o reglementare serioasă să întârzie prea mult.

Căci ce se reglementează prin statutul actual?

Toate măsurile care se iau sunt contra jidanilor veniți după 30 Decembrie 1918. Cu alte cuvinte la noi problema jidovească se reduce la problema jidanilor veniți după acest an? Cum, până la 1918 nu era o problemă jidovească la noi? Dar cum se justifică atunci care existența lui A. C. Cuza, în gândirea și politica românească? Toată lupta lui A. C. Cuza de dinainte de 1918 n'avea nici un rost? Și lupta lui Eminescu, Creangă, Conta și alții, n'avea de asemenea nici un rost?

Nu domnilor, n'am rezolvat mai nimic dacă ne ocupăm numai de jidanii veniți după 1918. Cei stabiliți în țară și înainte de această dată prezintă acelaș pericol. Pentrucă, pur și simplu, sunt tot jidani și nimic altceva.

Să se lase la o parte toate sentimentalitățile umanitariste: că au luptat în război alături de noi, că sunt și ei oameni etc. Știm cum au luptat în război. Citiți numai discursul aceluiași A. C. Cuza pe care îl publică de câtva timp ziarul „Porunca Vremii".

Sunt și ei oameni. Da, dar suntem **și noi** oameni. Și dacă ne lăsăm duși de principii călduțe și umanitare și nu punem înainte de toate acel sfânt egoism național, despre care vorbea de curând cineva, existența noastră ca neam este amenințată. Un neam nu se conservă nici cu obiectivitatea rece față de el însuși, nici cu umanitarisme — pe care alte neamuri nu le aplică — ci numai prin luptă.

Neamul nostru trebue să înțeleagă că jidanii sunt un rău mai mare chiar, decât pierderea hotarelor. Căci jidanii cuceresc încet, încet țara, minând simțul de autoconservare și îmbolnăvindu-ți sângele, care nu se mai poate vindeca, pe când hotarele pierdute se pot recâștiga prin lupta dârză a noastră a tuturor.

Pentru ca această luptă să nu fie stânjenită și pentru a salva viitorul acestui neam e nevoe de un nou statut al jidanilor din România.

Lumea cea nouă

André Gide scria cândva că „totul" trebue pus din nou în discuție, totul trebue din nou pus la îndoială".

Mă întreb un lucru: Dacă noi vrem să construim o lume nouă, n'ar fi mai normal să renunțăm la vechile probleme? De ce să tot întoarcem pe dos și pe față mereu aceleași și iar aceleași chestiuni?

Dar poate nu mai există alte probleme, poate că omenirea și-a pus toate întrebările pe care putea să și le pue. Ar însemna că ne-am împotmolit. Gândirea omenească, în acest ca, n'ar fi de acum înainte decât un fel de joc de călușei, care se învârte mereu și iarăși mereu, prin aceleași puncte. Ar fi trist să fie așa.

Și dacă totuși nu este așa, dacă omenirea este capabilă să renunțe la vechile probleme și să găsească altele noi?

Mă gândesc la România.

Va reuși oare țara mea să pue omenirii vre-o întrebare? Va reuși oare România să neliniștească pe cineva prin prezența ei în istorie?

Cât de chinuitoare este întrebarea aceasta!

Mircea Petrescu

La sfârșitul articolului „Actualitatea României" de prof. Enzo Loreti, apărut în No. 46 în revista noastră, s'a publicat o notiță în care se explica, că articolul a apărut oarecum fără înțeles datorită traducătorului.

Revenim prin prezenta prin a explica, că nu datorită traducătorului, ci lucrătorului tipograf și corectorului, sensul articolului arătat mai sus, a fost schimbat.

TINEREȚEA, PROMETEUL MANTUIRII ROMANEȘTI

(Urmare din pag. 1-a)

zervă în vremea lor, nu l-ar dori în niciun caz.

O binefăcătoare prudență, un spirit necesar de adâncă pocăință este tot ce poate să constitue o normă de înțelepciune tardivă, o recomandație sinceră, o rețetă salutară.

Omnipotenții și omniprezenții zilei de eri, cu certificatele de competență autograf, sau purtând semnătura pervertită și agramată a domnilor cu cululi și cearcăne, înhămați la carul marței pentru ca să reediteze întâmplarea veche a oiștei lui Eremia, sunt acum în plină vacanță.

Un respectabil volum de amintiri le stă la dispoziție.

Ei au astăzi ceiace trebuiau să aibă demult. Ei pot să gândească dacă le facem o concesie de posibilități, pot să se roage căci Dumnezeu este îndelung bun și milostiv și nu precupețește harul sfintei nici pentru cei mai ticăloși.

In afară de cazul unei firești și subite schimbări de locuri, când ar putea să se trezească, pentru o mai serioasă amenajare a conștiinței, în confortul soma dezagreabil al apartamentelor dela Jilava.

Căci atunci decorul sumbru care a întunecat definitiv atâtea tinereți, cadrul acela mohorît și sinistru care a întovărășit necruțător atâtea vieți până în pragul agudutor al morții, i-ar putea amulge dela orice alte preocupări.

De aci înainte neamul românesc se integrează cu tot patrimoniul său moral, cu toate resursele sale de viață, cu rezistențele sale elementare, pe linia autentică a destinului național, dela care derogase ca o vulpe criminală impostorii defuncți ai vremurilor răposate.

Catehismul tinereții revoluționare lichidează capitalul rușinos al unui trecut abandonat pe seama tuturor extrapolațiilor morali și a conștiințelor falimentare și păcătoși tăiați pe drumul riguros indicat al imperativelor demnității, drepturilor și solidarității românești.

Și cine ar mai putea să conteste drepturile tineretului, impetuos și de o inegalabilă generozitate, de a lua prin rebusia sa armătura spirituală frâna destinului nostru național?

Care dintre cei dotați cu un elementar spirit de prevedere și judecând evenimentele la temperatura rece a obiectivității, nu ar fi putut să presimtă prăpastia de care ne apropiam cu pași vertiginoși, dacă nu intervenea salutar, bravând ultimele rezistențe ale agoniei, puterile invincibile, miraculoase ale tinereții!

Zodia nouă ce istoria națională o inaugurează, sub cupola de crin a tinereții biruitoare, are o semnificație măreață, are o întreită însemnătate:

Intâi pentru că restabilește continuitatea istorică, firul întrerupt al tradiției naționale, în virtutea căreia tineretul nu poate fi scos din rosturile, din frământările, din lupta pentru viață a unui neam, fără ca acesta să-și periciliteze grav ființa sa națională.

Viitorul pulsează frenetic în arterele tinereții iar un neam care-și ostracizează tineretul este lipsit de orice dinamică și deci de orice viitor.

Ce admirabile exemple ne furnizează veacul nostru!

Italia lui Mussolini, Germania lui Adolf Hitler și chiar Rusia Sovietică își reazimă puterile și își acumulează succesele pe temelia neclintită a tinereții.

Iar România este, după cum spunea cu glas profetic Oct. Goga, creația tâmplelor sfințite și a inimilor ritmând frenetic în urmărirea marilor idealuri, creația tinerilor sub 30 ani.

Liniile lui Avram Iancu, Heliade Rădulescu, Kogălniceanu, Ion Brătianu, Corneliu Zelea Codreanu, A. C. Cuza și Octavian Goga, este catehismul biruitor al tineretului actual.

Și apoi, devotamentul tineretului, formidabila capacitate de suferință și de luptă, pusă în slujba crezului naționalist, este, pe lângă un prilej de doliu și de nostalgică privire înapoi, un admirabil certificat de valabilitate al rosturilor pe care nația i le încredințează astăzi larg și recunoscător.

Tineretul a crezut, a suferit și a învins. El este un adevărat Prometeu care a adus, din cerul eternității românești, focul redeșteptării naționale.

BISERICEȘTI
NICOLAE GH. DOHATCU
ARGINTAR-CIZELATOR
Specialist în obiecte Bisericești
Candele, icoane, potire, se aurește și argintează ori ce obiect
ATELIER:
BUCUREȘTI, CAL. RAHOVEI Nr. 21 A.

ROMANI!
CUMPĂRAȚI DIN MAGAZINELE ROMÂNEȘTI
CAMĂȘI, CRAVATE, PIJAMALE
„NIKY"
DUMITRU PORCEA, VICTORIEI 114. Tel. 3.31.66
MULȚUMITĂ CONCURSULUI DAT, VINDEM CU 100 LEI DE CAMAȘE MAI IEFTIN CA TOATE MAGAZINELE SIMILARE

ATITUDINEA POLITICĂ A INDIEI

India a fost în timpul secolelor o noțiune geografică. Dar ea n'a constituit niciodată o unitate politică.

Aceasta nu s'a întâmplat decât progresiv, sub egida naționalismului hindus care s'a format pe deasupra limitelor marcate ale religiilor și claselor, o consecință politică unitaristă.

Dar se poate spune la ora actuală că majoritatea provinciilor hinduse sunt categoric hotărîte să urmeze voința deplinei independențe a țării cerută de congresul hindus (indic). Din contră — principii Indiei acreditați de Anglia cer să se continue menținerea țării lor în limitele intereselor engleze.

Și Anglia a știut să aplice și aci cu un perfect succes tactica sa cunoscută: a divide pentru a stăpâni.

Cum dominația și tirania engleză în Egipt înseamnează un sistem falimentar din punct de vedere militar, soarta Angliei în Indii va fi pecetluită încurând după ce metropola va fi hotărîtor lovită.

Și este cazul să admitem că populația principatelor hinduse se va hotărî să urmeze marea mișcare naționalistă hindusă.

„Sfarmă Piatră“ în TIMPUL MAREI PRIGOANE

Incă dela primul număr, această revistă şi-a pus ca una dintre problemele capitale de rezolvat, problema identificării şi demascării acţiunei oculte a francmasoneriei.

Timp de şapte ani am publicat înnumărate articole, fotografii şi alte documente desvăluind acţiunea conspirativă din loji.

Dăm astăzi din nou o listă a membrilor atelierelor unde se învaţă degradarea personalităţii umane, detestarea religiei creştine, conjuraţia şi trădarea.

1. **Constantin Argetoianu;**
2. **Ernest Urdărianu;**
3. **Comandor Păiş;**
4. **Colonel Ulie;**
5. **Jean Pangal;**
6. **I. Şomeriu;**
7. **N. Otescu;**
8. **Al. Radian;**
9. **Victor Eftimiu;**
10. **Mihail Sadoveanu;**
11. **Av. I. I. C. Măcineanu (spoonlantul ofiţerilor);**
12. **I. Iacului;**
13. **Av. Antonescu;**
14. **Col. rez. Victor Radovici;**
15. **Narodunghian;**
16. **Schrager (jidan);**
17. **Tuga;**
18. **Ernst Peretz (fost şef de cabinet al lui Pangal);**
19. **Dr. Novac;**
20. **Av. V. Apăteanu;**
21. **Sc. Bălu'ă, aventurier;**
22. **Pană Moisi, ziarist;**
23. **Niculescu Buzau, fost casier la „Agricola";**
24. **Comandor Boian, funcţionar la ministerul industriei, fruntaş al organizaţiei U. N. A. L.;**
25. **Emil (jidan);**
26. **Colonel rezervă Maltopol;**
27. **Isaii Isaii, jidan dela librăria „Socec";**
28. **Vl. Botezan, funcţionar la Siguranţa generală a Statului;**
29. **V. V. Tilea, fost ministru la Londra;**
30. **Eisenfeld, jidan;**
31. **Dr. Smutny, fost funcţionar la fosta legaţie polonă;**
32. **E. Stoenescu, pictor;**
33. **N. Strenia, tipograf;**
34. **I. Peltz, scriitor jidan;**
35. **Goliger, jidan;**
36. **N. Balaban, profesor Craiova;**
37. **Principele George Valentin Bibescu;**
38. **Vasile Hoată;**
39. **Dr. Teodoride;**
40. **Em. Calavrezzo, dir. la Creditul Minier, grad. 30.**
41. **Ing. Bernardeau;**
42. **Oscar Kaufman;**
43. **Bazacă Protopopescu;**
44. **Zamfir Arbore;**
45. **Apribăneanu, arhitect;**
46. **Rudi Aronsohn, jidan;**
47. **Nicolae Angelescu, şef de serviciu la Casa Muncii c. f. r.;**
48. **Ing. Ioan Arapu, profesor la Şcoala Politehnică, grad 33;**
49. **Artur Garoleanu;**
50. **N. Alexandri, profesor;**
51. **Lupu Abramovici, provenit din Marea Loje Americano Română;**
52. **Victor Antonescu, artist Teatru Naţional, grad 30;**
53. **M. Aliandary, jidan;**
54. **Napoleon Aria, avocat, jidan spaniol;**
55. **M. Athias, director Banca de Credit Român, grad 30;**
56. **Ion Antoniu, inginer la U. C. B.;**
57. **Emil Axenfeld, jidan, director soc. „Petrolul";**
58. **Georges Boncescu, ataşat de presă la Washington;**
59. **Wilhelm Becker, provenit din M. L. Americano-Română;**
60. **Const. Banu, inginer;**
61. **Const. Bellu, grad 32;**
62. **Dr. Cazacliu din Chişinău;**
63. **C. Carnoll, avocat, şeful contenciosului c. f. r.;**
64. **A. Căpităneanu;**

(Continuare în Nr. viitor)

IN LAGARUL LEGIONAR

Pe acelaş plan de ascensiune şi cuceriri s'a afirmat şi organizaţia tineretului legionar. D. Corneliu Z. Codreanu **împiedicat prin măsuri abuzive de a lua contact cu poporul, spre a-şi propovădui ideile, a găsit totuşi o cale ingenioasă de a reclama atenţia tuturor asupra mişcării sale. Disciplina tinerilor legionari şi spiritul lor de jertfă, s'au manifestat în direcţii necunoscute până aci pe tărâmul politic. Munca a devenit principiul de verificare a omului şi temelia altei aşezări. La comanda Căpitanului legionarii săi au început în cântece şi voe bună să construiască. Entuziasmul nu se mai risipea în gol ci se cimenta în opera de durată care vor mărturisi oricând despre sensul măreţ al acestei mişcări. Munca e viaţa, munca e condiţia ridicării neamului şi e secretul oricărei biruinţi. Astfel, taberele legionare organizate pe tot cuprinsul ţării şi rezultatele pe care le-au dat prin atâtea înfăptuiri impunătoare, au rămas în admiraţia oricărui om cu înţelegere dreaptă.**

Oficialitatea a căutat, totuşi, să împiedice şi această manifestare de creaţie şi disciplină. Dar ce a urmărit, nu a isbutit. Astăzi, legiunea se afirmă pe alt plan: acela al comerţului. E o nouă cale şi o nouă biruinţă. Iar roadele n'au întârziat să se arate. De ar fi refăcut numai prestigiul muncii şi al comerţului şi tot ar fi fost un câştig imens. A revalorificat însă spiritul românesc în domenii pentru care nu mai era socotit apt.

Dar alături de aceste minunate înfăptuiri, i-a fost dat legiunii sa aducă cele mai scumpe jertfe pentru cruce şi pentru ideea de neam.

O echipă formată dintre primii vizionari ai săi, a plecat în Spania să lupte în rândurile generalului Franco, împotriva bandelor comuniste. Vitejia şi eroismul lor au reînviat virtuţile strămoşeşti în faţa unei lumi mute de uimire şi admiraţie. Acolo, Moţa şi Marin prin sacrificiul vieţii lor, dăruite pentru biruinţa crucii, au săvârşit prin moarte, actul învierii conştiinţei celor adormiţi în uitare. Greştinătatea ca 'n vremurile de mucenicie, a trebuit să suporte, încă, martirajul unora dintre cei mai buni fii ai săi.

Generalul Cantacuzino-Grănicerul

Moartea lui Moţa şi Marin a fost un doliu al tuturor celor botezaţi în legea crucii.

Ţara i-a primit cu plâns nedomolit şi i-a purtat pe toată întinderea ei într'o procesiune cum nu s'a mai pomenit, cu tristeţe şi jale adâncă, de par'că în fiecare casă ar fi murit cineva.

La câteva luni, pe drumul de lumină al celor doi martiri a plecat şi sufletul generalului erou Cantacuzino-Grănicerul.

Figură de baoam, prin fire şi actele sale mărețe, bătrânul soldat care conducese echipa de voluntari în Spania, s'a stins în luptă crâncenă cu o boală grea, dar până în ultima clipă crezând în biruinţa legionară.

Cu toate tristeţile acestea, mişcarea a mers înainte, mai hotărîtă ca oricând, mai ales că în testamentele ei s'au aşezat poruncile testamentare ale celor ce s'au jertfit.

Astăzi luptă pe teren pentru a se afirma politiceşte, iar în vederea alegerilor, spre a nu mai cădea victimă abuzurilor, a încheiat un pact de neagresiune cu şefui naţional-ţărăniştilor, d. Iuliu Maniu, cu d. G. Brătianu şi C. Argetoianu.

(Din Calendarul „Sfarmă Piatră" pag. 195—198, anul 1938)

MONŞTRII DIN UMBRĂ

Democraţia a dus ţara la ruină şi a otrăvit sufletul unui neam întreg cu losinci anarhice, a răsturnat valorile morale şi a svârlit la gunoi orice idee de ordine. Democraţia aceasta a fost o năpastă pe capul României moderne. Sub zodia ei au înflorit panamalele skodiste şi gros-kageriste, politicianii au dijmuit în voe visteria Statului, traficul de influenţă, mita, şantajul, erau în plină glorie.

Nimeni n'a uitat crimele acestui regim monstruos.

Epoca aceasta va rămânea în istoria României ca o pată, aşa cum a fost: mai neagră decât robia turcească şi mai grozavă decât năvălirile barbarilor. Turcii îşi primeau haraciul dar şedeau la Stambul şi în raialele dela frontieră. Barbarii soseau în goana cailor, jefuiau, pârjoliau şi plecau. Democraţia a venit însă aici şi n'a mai plecat şapte decenii lungi cât şapte veacuri. A devastat metodic şi continuu. A supt ţara până la ultima picătură de viaţă, cum sug şerpii broaştele.

Generaţia de politicieni care aparţinea cu trup şi suflet acestei epoci, este şi va rămâne pentru totdeauna o generaţie odioasă. Cu spiritul diformat şi căzut în băltoaca tuturor compromisurilor, cu inima la spate, în portofel, egoistă, rapace, meschină, u-şuratecă, generaţia aceasta n'a avut altă misiune decât să devoreze şi să pângărească, să răstoarne şi să distrugă. N'a fost un ideal pe care să n'o confişte pentru stomacul ei pantagruelic. N'a fost un ideal pe care să nu-l negocieze. N'a fost o erarhie morală pe care să n'o întoarcă pe dos. **N'a fost o reacţiune sănătoasă în acestă ţară, pe care să n'o ucidă. Tot ce-i turbura beatitudinea şi-i primejduia existenţa, era compromis, condamnat, înmormântat.**

Intre generaţia aceasta odioasă care reprezintă o lume veche şi perimată şi între România nouă care se ridică pe schelele spiritului nou, e un conflict ireductibil. O luptă surdă pe viaţă şi pe moarte s'a încins între ele; dar nu de azi sau de eri, ci de ani de zile. Incăierările au fost crunte. Şi dela o vreme, infamă şi laşă, generaţia monştrilor a început să fugă de luptele drepte. S'a dat la fund ca un cârd de şerpi, împroşcând îndărăt cu murdărie.

Răspunzătoare de tot dezastrul moral şi material în care a îmbrâncit România, clica aceasta ticăloasă ar trebui tradusă fără întârziere în faţa tribunalului, judecată sumar şi trimisă, fără apel, la sare. Averile ei fabuloase să fie confiscate şi înapoiate Statului, prepuşii ei în slujbe destituiţi, iar în locul lor împinşi după merit, tinerii aceştia **care bat cu anii şi cu miile la porţile ferecate ale** carierelor.

Dacă regimul politic de **azi vrea să fie** într'adevăr **autoritar,** cum se intitulează, **atunci să-şi** exercite au**toritatea în primul** rând con**tra partidelor** de eri şi care **întreţin pe dedesubt** un spirit **de frondă** în ţară. Să **nu-şi facă nim**eni iluzii: oa**meni care au** îmbătrânit în**tr'o mentalitate** şi au cunos**cut toate** privilegiile unei **vieţi frivole**, nu se vor pu*tea încadra niciodată într'o* ordine nouă care vrea să ierarhizeze lumea după criteriul muncii. Indivizi care **tăiau şi spânzurau în** demo**craţie, greu vor con**simţi să **se alinieze disciplin**at sub **un regim care nu** mai e al **lor. El vor cârti** mereu în **umbră.**

Al. Gregor[ian]

(Articol publicat în „Sfarmă Piatră" Nr. 134 din ... Septemvrie 1938, pag. ...)

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Calea Victoriei 63, Scara C
BUCUREŞTI I.
TELEFOANE:
Redacţia 3.26.52; Tipografia ...

ABONAMENTE
la „Sfarmă Piatră"

Pe un an lei ...
Pe şase luni lei ...
Instituţii publice şi întreprinderi particulare ...

MORUZOF, ELEVUL CEKEI MASONICE A LUI JEAN PANGAL

Ţara a luat cunoştinţă cu imensă satisfacţie de arestarea bandei Moruzof. Până ieri acest personagiu era tabu. Numele lui de comitagiu şuera peste Ţară ca un şuer sinistru de teroare. Nimeni nu cuteza să-l şoptească. Nimeni nu îndrăsnea să-i cerceteze origina, să descifreze sensul prezenţei lui în rosturile vieţii noastre de stat: era Moruzof. In faţa lui se plecau şpinări de miniştri şi carierele politice începeau şi sfârşeau în dosarele lui: Moruzof cenzura guvernele şi era pe deasupra oricărei autorităţi. El e simbolul ineful al regimului de groază de ieri.

Preşedinţia consiliului de miniştri anunţă că de la 1930 şi până astăzi Moruzof a cheltuit peste o jumătate miliard de lei dintre care 214.000.000 lei într'un singur an — 1939 — anul prigoanei roşii care a încununat opera de distrugere a mişcării legionare.

Numai într'o Românie putredă şi ticăloşită se putea ridica acest personagiu robespierresc.

De origină bulgară din oraşul Tideca, Moruzof este absolvent a două clase gimnaziale şi a fost recrutat din rândurile agenţilor de poliţie. Intâiu a lucrat în serviciul Cekei masonice din str. Romană, condusă de Jean Pangal şeful Marei Loji Naţionale şi apoi a fost promovat de regimul corupţiei în postul de conducător al Serviciului Secret exercitându-şi autoritatea tiranică peste toate instituţiile României. Moruzof devenise agentul executiv al Camarilei, organisase reţeaua de siguranţă în jurul Elenei Lupescu şi din biuroul lui au pornit multe din ordinele execuţiilor capitale. Cu ajutorul unui fost preşedinte al studenţimii bucureştene, un student întârziat pe băncile facultăţii de medicină, el a isbutit să identifice pe toţi capii mişcării naţionaliste în timpul prigoanei şi să organiseze împreună cu alţi călăi vânătoarea de tineri pe drumurile însângerate ale Ţării.

Ultimul său atentat isbutit numai în parte a fost săvârşit împotriva d-lui Al. Gregorian.

Moruzof zace astăzi după gratiile unei celule aşteptând să fie invitat a da socoteală de toate mişeliile săvârşite şi de sutele de milioane stoarse din munca jefuită a contribuabilului român.

Statul naţional-legionar începe era justiţierii cu cel mai odios dintre monştri.

LEGIONARII AU EXECUTAT 1851 ANI DE INCHISOARE

Legionarii d-lui Corneliu Zelea Codreanu în luptă cu regimul vechi au făcut până la 1 Ianuarie 1938 nu mai puţin de 1851 ani, 11 luni şi 23 zile de temniţă.

Distribuită cronologic, prigoana împotriva legionarilor se înfăţişează astfel: 1923: 551 zile de închisoare; 1924: 1063 zile de închisoare; 1925: 146 zile de închisoare; 1926: 3 zile de închisoare; 1930: 45 zile; 1931: 87 zile; Dela 9 Decemvrie 1933 până la 5 Aprilie 1934: 644.195 zile; 1934: 6500 zile; 1935: 4.300 zile; 1936: 4.740; 1937 6.240 zile de temniţă.

(Din Calendarul „Sfarmă Piatră" pag. 6, apărut în anul 1938)
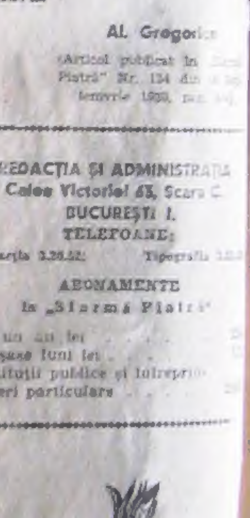
Naţionalismul românesc este suma esenţelor şi aspiraţiilor Neamului acesta care nu e decât unul. Naţionalismul este unic, unitar şi unanimitar.